

Preek 30 november 2008 – Eerste Advent

ds. R. Koopmans, [e-mail](#), [Jozefkerk Assen](#)

[Psalm 27](#)

[Filippenzen 1:3-11.](#)

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Vorige week zondag stonden we stil bij ons levenseinde. Hoe moeilijk dat einde kan zijn, maar hoe genadig soms ook. Zo vredig zelfs, dat mensen die nog verder moeten, verder mogen, ernaar kunnen verlangen bij de Heer te zijn.

Maar, zoals we ook zeiden vorige week: er is nog een weg te gaan.

We hebben nog een taak, een opdracht.

En de apostel Paulus, die we ook vanmorgen weer aan het woord laten, weet dat als geen ander.

Zijn taak is: verspreiding van het Evangelie, van de blijde boodschap van Jezus Christus. Want Christus zet alles in een ander licht. Heel ons leven is gekleurd door het geloven in Jezus Christus. Zijn leven en werk, zijn dood en opstanding maakt álles volkomen anders. En dat moeten de mensen wéten.

Dat is Paulus' taak. En onze taak in het leven is niets anders. Alle opdrachten, taken die wij in het leven kunnen hebben, worden gedragen door deze ene opdracht, het evangelie te verbreiden onder de mensen. De kerkgemeente is per definitie missionair, we zijn allemaal zendeling.

Ook Paulus doet het niet alleen. Je doet het met elkaar. De christenen in de gemeenten zijn deelgenoot van zijn werk. Vooral die in Filippi, de Filippenzen.

Paulus uit in zijn brief aan hen zijn dankbaarheid. In al zijn gebeden, zo schrijft hij, dankt hij God voor de Filippenzen. Want ze doen het goed. Zij voorzien de apostel altijd weer in zijn levensonderhoud. Als er gaven nodig zijn, voor de arbeid in Corinthe, in Thessalonica, of zelfs als Paulus weer eens in de gevangenis zit, dan staat Filippi vooraan om te geven. Ze zijn niet rijk, maar ze offeren wat ze kunnen, want het is voor de evangeliieverkondiging!

Zo hebben ook wij allemaal deel aan die zelfde taak. Niet iedereen is zendeling. Je kunt niet allemaal gemakkelijk woorden vinden voor het geloof. Maar je kunt anderen die dat werk doen wél ondersteunen. Bijvoorbeeld door geld in te zamelen. Of door te bidden voor elkaar. Zo werk je toch samen voor dezelfde zaak. Dan ben je ook van harte met elkaar verbonden.

“U ligt me na aan het hart” schrijft Paulus. Hij verlangt ernaar om de Filippenzen te ontmoeten, de Filippenzen. “God kan getuigen!” zegt hij, “dat ik naar u allen verlang met de genegenheid van Jezus Christus”. Het verlangen zit heel diep.

Hartsverbondenheid vraagt om een ontmoeting. Dat houden we even vast, want daar kom ik straks op terug.

Maar Paulus dankt niet alleen, hij laat het niet bij deze complimenten, hij heeft ook nog wat te bidden, te wensen.

Je kunt zeggen: jongens, het draait goed! We hebben een kerk, we hebben onze zendingen, evangeliepredikers, dominees en ouderlingen, ouderenwerkers en jeugdwerkers, alles draait goed en we dragen allemaal ons steentje bij, ieder naar zijn eigen gaven. Wie doet ons wat, we draaien ons programma af, jaar in jaar uit. Van Kerst naar Pasen en Pinksteren, van Startzondag naar Eeuwigheidszondag en zo weer van voren af aan.

Maar zo moet het niet.

Daarvoor zijn we vandaag niet een nieuw kerkelijk jaar begonnen. Om toelevend naar Kerst gewoon maar weer het oude liedje te zingen. Dan worden we lui en we zakken in. Een gearriveerd christendom in een kerk zonder spanning. Daar is de samenleving gauw klaar mee. Dan hebben ze het gauw gehad met ons, met de kerk, met het geloof en met God.

Maar zo is het ook niet. Er is spanning in de tijd. Vanuit het verleden, door het heden, strekt de tijd zich uit naar de toekomst. Er is een toekomst die wenkt. Letterlijk: er is een die komt, naar ons toe.

Wat wij hier en nu beleven is nog maar het prille begin. Een eerste kaarsje zogezegd. Wij leven in verwachting van Hij die komt.

God is het goede werk in ons begonnen. Want Hij is het die zowel het willen als het werken in ons werkt. Maar, Paulus is er van overtuigd, en wij ook: God zal het goede werk ook voltoeien op de dag van Christus. Hij zal het bevestigen, afmaken.

En dat zet de tijd onder een heilzame spanning. De tijd is niet alleen een kringloop, van elk jaar hetzelfde liedje. Maar het is vooral ook een lijn, van verleden, heden naar de toekomst toe. Al cirkelend toch met voortgang, het lijkt een spiraal. Er valt telkens wat te verwachten, iets nieuws.

Paulus bidt om groei. Groei in de liefde, “door inzicht en fijnzinnigheid, zodat u kunt onderscheiden waar het op aankomt”.

Groei, daarbij denken wij vaak in aantallen. Maar dan worden we steeds teleurgesteld, want tegen de onvermijdelijke krimp in onze oude kerken valt bijna niet op te groeien.

Nee, geloofsgroei, roepen we dan. Maar dan denken we dat we steeds meer moeten weten. Of nog meer van God moeten geloven. Dat Hij alles kan, zelfs de meest onwaarschijnlijke dingen. Maar dan wordt God bijkans een tovenaer.

Paulus bedoelt het anders. Hij noemt “inzicht”. Dat gaat dieper dan dorre feitenkennis. Het gaat dieper, het heeft te maken met ervaring, levenservaring, geloofservaring. En hij noemt fijnzinnigheid, dat is: gevoel hebben voor het kleine, het detail, de nuance. Dat is groei.

Mensen die pas tot geloof gekomen zijn, zijn soms zo lekker ongenueanceerd. Ze zijn heel gedreven, want het is nieuw voor hen, en ze willen dan ook van alles. Ze weten het beter dan de ervaren gelovigen, en vinden ons maar langzaam, en véél te genueanceerd. Het is heel menselijk, die gedrevenheid, dat snel willen. Want waar het hart vol van is, daar stroomt de mond van over. Dat was waarschijnlijk ook zo bij de Filippenzen. Hun geloof was nog nieuw, nog wat ruw en ongepolijst.

Nodig is: geduld. De tijd nemen. Gebruik de tijd om te groeien, om bij te leren, om ervaringen op te doen in het leven met het geloof. Om de nuances te ontdekken die het leven biedt. Om te leren onderscheiden waar het echt op aan komt.

Er lijken soms een heleboel dingen belangrijk. Maar soms is het moeilijk om te ontdekken wat er nu echt toe doet. Waar het nu uiteindelijk op aankomt. Daar heeft een mens onderscheidingsvermogen voor nodig. En die verwerf je langzamerhand. Daar kun je in groeien. Dat geldt persoonlijk maar ook als gemeente. Ook jonge gemeentes maken vaak beginnersfouten. Maar ook een kerk kan groeien, in diepte, in inzicht. Ook wij moeten de tijd die ons gegeven is, als gemeente rond de Jozefkerk, gebruiken om zó te groeien. Als we groeien, dan is dat Gods werk. En zo, al doende, voltooit God door de jaren, door de eeuwen heen, wat Hij begonnen is.

En aan het einde. Jouw levenseinde, na al die jaren. Of aan het einde van deze wereldtijd, op de dag van Christus, als de Messias wéérkomt. Dan, zegt Paulus, zul je zuiver en onberispelijk voor Hem staan, vervuld van de vruchten van gerechtigheid.

Dat lijkt hoog gegrepen. Is dat wel realistisch? Waar haalt de apostel dat vandaan? Waar vind je een zuiver en onberispelijk christen? En een zuivere en onberispelijke kerkgemeente, die vind je toch nergens?

Dat klopt. In déze tijd zien wij dat niet voor ogen. Wij niet. Maar het gaat er om wat God ziet, door alles heen. En wat God uiteindelijk ziet, aan het einde.

Dus mag het wel ons verlangen zijn, die volmaaktheid. Onze hoop ook. Om er naar toe te leven. Met alle geduld. Met alle gevoeligheid voor nuance. Maar toch: in gespannen verwachting. Want ook dit hoeven we niet zelf te doen. Ook de zuiverheid en onberispelijkheid komen van Jezus Christus. En de eer, die gaat naar God.

“O, als ik niet had geloofd de goedheid van de Heer te zien in het land van de levenden.”. Nog over deze woorden aan het eind van Psalm 27.

Met de Filippenzen ging het goed. Met Paulus zelf ging het minder; hij zat met grote regelmaat in de gevangenis. Het gaat niet altijd goed in een mensenleven.

Dat laat de Psalm ook zien. Een mens wordt met regelmaat belaagd voor van alles en iedereen. Vijanden noemt de psalm ze. Kwaadwilligen. Een leger. Strijd. Het kan van alles zijn dat een mens in dit leven bedreigt.

Hoe houd je het dan vol? Een mens kan niet onbelemmerd groeien. Een kerkgemeente is nooit onbelemmerd bezig met haar taak het evangelie te verspreiden. We leven niet afgesloten in een reservaat, maar midden in deze wereld, en daarin zitten dingen ook tegen. Er is tegenstand van buiten én van binnenuit. We hebben onze onopgeloste vragen, en er valt veel te strijden tegen ziekte en zorgen, twijfel en teleurstellingen, tegen de dood uiteindelijk. Hoe houden we het vol?

Dan moeten we het hebben van verwachting. “Mag ik niet verwachten de goedheid van de Heer te zien in het land van de levenden”, vraagt de psalmdichter. Het is een retorische vraag. Ja, dat mag ik verwachten! Dat mogen wij verwachten, in dit land, in dít leven de goedheid van de Heer te zien. Hoe dan?

Midden in de Psalm staat één verlangen:

“te wonen in het huis van de Heer alle dagen van mijn leven, om de liefde van Hem te aanschouwen, om Hem te ontmoeten in zijn heilige tempel”.

In dit leven moeten we het hebben van ontmoetingen. Soms, éven maar.

Hartsverbondenheid vraagt om ontmoeting, zo zeiden we al, en we komen er nu nog even op terug.

Zulke ontmoetingen hebben wij in de kerk, in de gemeente. Hier of thuis of onderweg. Zoals Paulus er naar verlangt om de Filippenzen te zien, echt te ontmoeten van oog tot oog, zo verlangen ook wij ernaar elkaar te ontmoeten, telkens weer. Ik merk het hoe mensen soms uitzien naar de kerkdienst. Te wonen in het huis van de Heer alle dagen van mijn leven. We ontmoeten de Heer in de heilige tempel van zijn Woord, door zijn Geest.

Maar ook de gesprekken onderling, die dieper gaan dan de oppervlakte, zijn zo'n schuilplaats. Je kijkt elkaar echt in de ogen, in het hart.

Het is een bemoediging, een schuilplaats ook. Een koestering. Je leert ervan, je groeit er ook van, hoe we in deze weken toeleven naar de komst van de Heer. Zó houden we het vol in deze tijd.

En aan het einde, als Hij komt, op wie we wachten. Dan is het een echte persoonlijke ontmoeting, op de dag van Christus.

Die hoop houdt ons gaande, en trekt ons als het ware vooruit. Elke dag opnieuw komt Hij een stapje dichterbij.

Wacht op de Heer. Wees vastberaden. Houdt altijd goede moed! Ja, wacht op de Heer!

Amen.